

que los árboles nos proporcionan; de ellos se aprovecha todo; su raíz, tronco, ramas, hojas, flores, cortezas y frutos. Aprovechan sus raíces la medicina y tintorería, y su tronco para maderas ordinarias y preciosas entre las últimas el nogal, el cedro, la caoba, el ébano y otros árboles; sus ramas para combustible, sus hojas para alimento del ganado, sus flores y sus cortezas en medicina, tintorería y tenerías.

—Ya veis, pues, con cuánta razón os digo que los árboles son los mejores amigos del hombre, tanto en grandes masas como aislados; procuremos, pues, inculcar á todos los labradores y dueños de bosques y alamedas que no los destruyan sistemáticamente, que los protejan y amparen y que cuiden de que vayan en aumento si quieren defender sus propiedades de los devastadores vientos y de las lluvias torrenciales.

JOSE ALSINA.

NOSALTRES TOTS SOM FELISOS

(Del escriptor tchec J. Vrchlicky)

En la estació abans d'arribar a Praga, vaig montar en un cotxe de tercera classe. Ma entrada al departament va parar la conversa; després d'haverme acomodat en un dels reccons, ningú deya paraula. Allavoras dongui una ullada á mos vehíns.

Devant meu hi seya un capellá de fora, y per son espècte, rector. Era de fesonomia bastant vulgar: ossut, escardalenç, y ab las mans molt eolradas. A bon segur que además de lo propi de la parroquia, s'ocupava també de las feynas de la travallada. Lo cabell en varios punts se li tornava plata. Me simpatisá porque son aspecte era de serne una bona persona.

Al costat d'ell hi havia una dona que any més, any menos, s'arrambava als cinquanta. Era petitona y anava engiponada á la velluria. Sas mans enditenadas sostenían un paneret. Per sos llavis s'hi dibuixava una alegré, y casi pot dirse inteligenta sonrisa.

Després de una petita pausa reanudaren altre vegada la conversa, interrompuda al arriar jo. Ignoro de lo que abans parlavan; sols puch dir lo que en ma presencia digueren, y aquí va llis y sense adorno de cap classe.

—Y qué fa la Carlota?—feu la donetá.

—La Carlota també ja s'es acostumada á la seva sort. Reconeix que aixís havia de ser.

Viu ab nosaltres á la rectoria, y es felis. Nosaltres tots som felissons.

—Y la mareta de vosté?

—¡Ah! la pobre no va massa be... L'ofech l'atormenta... las camas no la podén dur.... continuament gemega... pero aixó sí, es felis... ja ho demostra be que está contenta d'estar ab nosaltres.

—Vol caliar—replicá la dona.—Son desitj, potser l'únich, fou sempre de veure l'à vosté capellá y de viure junts. ¡Quán m'alegraria de tornarla á véurela! ¡Ja conech que está ben cuydada! Y ¡en Joseph, lo cunyat?

—També está del tot content—digué ab tranquilitat lo capellá.—Vigila 'ls camps, se cuya de las vacas, y juga ab la canalla de la Verónica, pero me 'ls fa tornar viciats. Es un bon Jan de cap á peus; are es quan començo á coneixe l' y á estimarlo en lo que val.

—Y la Verónica també viu ab vostés?

—Y donchs, ahont v. I que anés? La mala gert y las malas llenguas li han fet posar reflexió. Ab nosaltres hi está contenta, y me sembla també qu' es felis.

—La veritat, li va costar moltes llàgrimas. Va ser per ella allavoras una grossa desgracia... que va donar molt que enrahonar en tota la comarca.

Aquesta observació feu l'efecte d'una picada de mosca yironera. Lo capellá esquivà l'atach.

—La gent tot ho engrandeix—va fer ell ab tranquilitat.—Desitjaria que sos pares la poguessin veure. ¡Quán fresca se 'ns es tornat y qué bona xicota! No parla sino de cosas cristianas. Se cuya únicament dels seus fills, que son la seva alegria y la seva vida. Per mí també ho son. Junts anem pel bosch y pel camp..... nosaltres mica mes, mica menos, tots som felissons.

Hi hagué una pausa. Sols se sentia l'triqueteix y lo ruïdo del tren. Per la nostra finestra passava volant la campinya silenciosa, amarada pel esplendorós sol d'una matinada d'istiu. Lo capellá apoyá sas mans ab lo cap negre de son pesat bastó de canya, abaixá 'ls ulls y sonrigué. En sa fesonomia s'hi dibuixava com una especie de triomf. O s'alegrava d'haver tingut la sort de deturar lo petit atach de sa vehina ó era realment un convensut de que aquí á la terra hi acostuma á dominar generalment la felicitat.

Passá l'silenci que per moments havia regnat. Eram ja prop de Praga.

Tossí una mica la dona, abaixá la vista y modestament preguntá:

—Y á vosté, senyor rector, ¿cóm li va?

—Jo—contestá l'capellá ab sa acostumada serenitat—jo, ja ho sab be vosté, soch sempre l'últim del remat. Pero no per aixó deixó d'